

Rachel Hore

Het huis in Bellevue Gardens

*Een sterke vrouw helpt drie jonge mensen
op hun weg door de valkuilen van het leven*

Verscholen achter een drukke straat in Noord-Londen, Camden Way, ligt een rustig plantsoentje. Je loopt er zo aan voorbij. De huizen eromheen zijn wit gepleisterd, alsof het reusachtige bruidstaarten zijn. Ooit heeft een onbekende dit plein Bellevue Gardens genoemd. Veel van de huizen zijn in appartementen onderverdeeld. De glorie-dagen zijn al lang verleden tijd, maar ooit woonden hier gezinnen uit de goede burgerij, waarvan de vader advocaat of bankier was, waarvan de kinderen op het goed onderhouden gazon in de achtertuin of in de verwilderde tuin van het plantsoen speelden, onder toezicht van hun nanny, terwijl hun moeders bij elkaar op theevisite gingen, diners of bridgedrives voor het goede doel organiseerden en een paar keer per dag iets anders aantrokken. De bourgeois wereld van een lang vervlogen tijd.

Veel meer valt er niet over te zeggen. Eind negentiende eeuw kwam Oscar Wilde hier wel op nummer 13 bij vrienden op bezoek. Op een blauwe plaquette valt te lezen dat op nummer 34 ooit een beroemde actrice uit de tijd van koning Edward woonde. Een rijtje van drie huizen aan de noordkant draagt nog de littekens van de Blitzkrieg – misvormde schoorstenen, opgelapte daken, uit het lood staande hoeken.

Als Leonie Brett op een warme zomeravond weleens laat thuiskomt, vergeet ze op slag de rijen geparkeerde auto's, het gebrom in de verte van het Londense verkeer en ziet ze voor zich hoe de vonken van de paardenhoeven vliegen als die tegen de kinderkopjes slaan, en hoort ze het heldere gerinkel van de bellen aan het tuig en het geratel van de rijtuigwielen. Het geluid van muziek en gelach dat door een open raam klinkt zou dan

net zo goed afkomstig kunnen zijn van een bal uit een andere eeuw, waarop jonge meisjes met stralende ogen dansen in een witte jurk met een gekleurde sjerp, als prachtige bloemen in de knop.

Ondanks het feit dat Leonies huis, op nummer 11, er nu zo onderkomen bij staat, is ze ervan overtuigd dat het ooit het mooiste huis van het plein was. Het bevindt zich in het midden van de rij huizen aan de linkerkant, en dat er maar één bel is, betekent dat het niet in appartementen is opgedeeld. Het heeft ook een deftige portiek, waardoor het er bijzonder uitnodigend uitziet. Ze herinnert zich dat ze hier op een dag, meer dan veertig jaar geleden, als een angstige voortvluchtige stond te schuilen voor de regen, dat ze haar tassen in de gang neerzette en door de ruime kamers met hun hoge plafonds, keurige vierkante open haarden en glimmende parketvloeren dwaalde. Vroeger hingen er oude schilderijen aan de muren, maar die heeft ze in de loop der jaren allemaal weg moeten doen om de rekeningen te kunnen betalen.

De keuken is nog steeds het centrum van het huis, maar de mooie eikenhouten tafel wordt inmiddels ontsierd door verfspatten en thee kringen, en door kaarsen in lege wijnflessen die stalactieten van kaarsvet vertonen. De tuin is ooit naar italianiserend ontwerp aangelegd. Nu is het een verrukkelijk verwilderd paradijs waarin alleen een aantal hagen aan zijn formele verleden doen herinneren.

Wat voelde ze zich hier veilig en wat is het snel haar thuis geworden. In de afgelopen decennia hebben haar gevoelens voor het huis diep wortel geschoten. Met alles wat er sinds ze hier is komen wonen is gebeurd, de tranen, de vreugdevolle gebeurtenissen, wat ze kwijt is geraakt en wat ze heeft gevonden, alle mensen die zijn gekomen en gegaan, is dit nog steeds haar heiligdom, haar vossenhol, en ze hoopt dat het dat altijd zal blijven.

Leonie
2015

Het was een dag geweest vol herinneringen die zich verdrongen, een dag met gelach, maar ook met verdriet. Zo ging het altijd met Trudi, mijmerde Leonie terwijl ze van het metrostation naar huis liep. Ze vond het heerlijk om haar oude vriendin te zien, wat slechts sporadisch gebeurde, aangezien Trudi het altijd idioot druk had, omdat ze op bezoek ging bij haar getrouwde dochter in New York of omdat ze met vakantie was in Florida, maar haar gezelschap kon, al deed het haar goed, ook zeer vermoeiend zijn.

Toen Leonie de straat met winkels en kantoren in liep die naar Bellevue Gardens leidde, moest ze glimlachen om iets wat een van Trudi's ex-mannen ooit gezegd had – ze had er drie. Namelijk dat Trudi zichzelf als de ster in haar eigen show beschouwde, en dat verder iedereen alleen maar publiek was. Hij had het op verbitterde toon gezegd, en hoewel het niet het hele verhaal was – Leonie had Trudi vooral van haar zachte en gulle kant meegemaakt – zat er wel degelijk een kern van waarheid in. Trudi was altijd al een dramaqueen geweest. Zelfs nu ze in de zeventig was, was haar leven een aaneenschakeling van crises en intriges – als je haar moest geloven, althans. Die dag had Trudi haar bijvoorbeeld, tijdens de lunch in haar appartement in Chelsea, van waaruit je schitterend uitzicht had over de rivier, met van opwinding fonkelende groene ogen verteld dat haar nieuwe benedenbuurman – die met zijn glad achterovergekamde staalgrijze haar wel een gangster in ruste móést zijn – haar bloemen en chocoladetruffels van Fortnum had gestuurd en zich gewoonweg

níét liet afschepen. Toen Leonie heel gemeen had gevraagd of Trudi wel hard genoeg haar best had gedaan, hadden de groene ogen van haar vriendin vuur gespuwd. ‘En hoe gaat het met die oude brombeer die jij in je kelder houdt? O, lieverd, wat moet je toch met die kreupele types?’

‘Ze zijn niet kreupel,’ wierp Leonie tegen. ‘Ze kunnen prima lopen.’ Op Bela na dan misschien, de bejaarde vrouw uit Kasjmir die vanwege haar eeltknobbels op pantoffels rondslofte. ‘Sommigen hebben gewoon een beetje pech in het leven, meer niet.’

Leonie fronste even terwijl ze verder liep. Hoewel Trudi en zij nog steeds zeer op elkaar gesteld waren, was het grappig hoe verschillend hun levens er nu uitzagen nadat ze lang geleden, met nog een ander meisje erbij, boven een winkel aan Edgware Road woonruimte hadden gedeeld. Je had Trudi, rijk en bereisd, die onlangs haar nieuwe luxueuze appartement met uitzicht op de zeiljachten in de haven had betrokken, en je had Leonie Brett, die nu net de hoek omsloeg naar haar negentiende-eeuwse pleintje, zoals ze al duizenden keren gedaan moest hebben, zonder er ooit genoeg van te krijgen om thuis te komen in het huis dat ze in de loop der jaren met zo veel vrienden en vriendinnen had gedeeld.

Die avond stond het plein in vuur en vlam door een spectaculaire zonsondergang. Prachtig. Ze bleef staan om te kijken hoe mooi de uitbottende platanen zich tegen de lucht aftekenden, hoe de statige huizen in de ondergaande zon een perzikachtige kleur kregen. Het was altijd zo vredig, dit besloten liggende pleintje. Vanuit het plantsoen in het midden van het plein klonk het uitbundige gekwinkeleer van een merel, ongetwijfeld om de andere gevleugelde bewoners gerust te stellen dat er niks aan de hand was in hun wereldje.

Toen ze de straat overstak naar nummer 11 en zag hoe bohemienachtig en aftands haar huis eruitzag, maakte haar hart een sprongetje van tevredenheid. Het huis was net een armoedige Assepoester tussen haar fraaier uitgedoste zusters. De burens – voornamelijk jonge hoogopgeleide mensen die de verbouwde appartementen hadden buitgemaakt – zouden misschien fronsen bij het zien van het afgebladderde schilderwerk en het onkruid dat in de goten groeide, maar zij hield van het huis met al zijn gebreken. Het was in een moeilijke periode in haar

leven haar huis geworden, en zij had op haar beurt de deuren opengezet voor andere mensen die een veilig toevluchtsoord zochten.

Ze perste zich tussen twee dicht op elkaar geparkeerde auto's door en bleef toen even verbaasd op het trottoir staan. Er kwam namelijk een vos naar haar toe gedraafd, een wijfje aan haar geringe formaat te zien. Het dier bleef op een paar meter afstand abrupt staan, en haar obsidiaankleurige ogen glommen in de invallende schemering. Eén seconde lang staarden ze elkaar aan, de dame en de vos, en toen keerde het dier zich om en nam de benen.

Er waren tegenwoordig veel meer vossen dan ze zich van vroeger herinnerde. Ze speelden 's nachts uitbundig en luidruchtig, en lieten hun speelgoed op het gras achter: oude schoenen, stukjes tennisbal, één keer de vleugel van een duif. Tuinen waren hun speelterrein, vuilnisbakken hun etensbak, legers onder schuren of braamstruiken hun schuilplaats. Net zoals haar huis voor veel mensen een toevluchtsoord was geweest. Leonie keek bedroefd hoe de staart van de vos door het hek van het plantsoen op het plein verdween. Het was net alsof het mooie dier met zijn wildheid iets van haar met zich mee had genomen, en heel even dacht ze aan haar kleinzoon Jamie. Nog zo'n wild schepsel dat van haar was weggevluht en was verdwenen.

Terwijl ze het stoepje van nummer 11 op liep, zocht ze in haar tas naar haar sleutels, raapte een nogal groot pakket op dat in het portiek tegen de muur stond en wurmde de deur open. O, de opluchting die ze altijd voelde als ze naar binnen liep. Ze duwde de deur achter zich dicht en snoof eens diep. Ze hield van de geur van oud hout en boenwas die overheerst werd door de geur van de lelies in de vaas op de zware haltafel en, die dag, ook door de sterke geur van terpentijn.

Ze bekeek het etiket op het pakje en zag dat het voor de man van Bela was, Hari. Ongetwijfeld een toevoeging aan dat verbijsterende scala aan voedingssupplementen dat hij erop na hield, aan de bultige inhoud te voelen. Ze legde het op de tafel en nam de stapel nieuwe post door. De elektriciteitsrekening en wat reclamefolders, een brief voor Peter, de 'brombeer' die in het souterrain woonde, en, zoals altijd, post voor bewoners die allang vertrokken waren. Een kledingcatalogus voor Jennifer, de actrice zonder werk, met haar zwijgzame dochtertje, die een jaar gele-

den naar Cornwall waren vertrokken. Een ansichtkaart van de kustplaats Frinton, voor de lieve oude Norman, die als portier in het ziekenhuis had gewerkt, maar een paar weken geleden met pensioen was gegaan en naar zijn broer in Newcastle was vertrokken. Deze post legde ze apart om later door te sturen, en toen keek ze of er iets van Jamie bij was. Afgelopen week was ze jarig geweest, en ze had gehoopt dat hij daaraan had gedacht. Misschien had hij dat ook wel, probeerde ze zichzelf gerust te stellen, maar een kaart en een postzegel kopen was te veel van hem gevraagd.

Ze zuchtte en draaide een zakelijke envelop van dik papier om. Toen ze de naam van de advocaat bovenaan zag staan, maakte ze zacht een afkeurend geluidje. Zeker weer een klacht van de burens. Ze wist al wat erin stond. Structurele reparatie van de gemeenschappelijke muur, bla-bla-bla, en waar dachten die mensen dat ze dat van moest betalen? Ze veegde de rest van de ongevraagde post in de bovenste la en ramde die dicht, maar de envelop van de advocaat liet ze met een uitdagend gebaar achter het tafeltje vallen. Uit het oog, uit het hart, zei ze tegen zichzelf in de verweerde spiegel. Maar toen ze haar jas aan een haakje hing en naar de keuken liep, zat iets haar toch niet lekker. Die brief lees ik later wel, hield ze zichzelf voor. Dat was haar beproefde methode om onmogelijke problemen te lijf te gaan. Als je ze maar lang genoeg liet pruttelen, losten ze zich linksom of rechtsom soms vanzelf op. Terwijl ze de ketel vulde gingen haar gedachten weer naar Jamie. Soms gebeurde dat niet.

Rosa

Toen Rosa uit de bus stapte in de duisternis van dit vroege uur op het busstation, deden de warme stank van de dieseldampen en het geknars van motoren haar denken aan thuis en aan het station waar ze zesentwintig uur geleden aan haar reis was begonnen. Haar intense vermoeidheid en spanning over wat haar te doen stond, bezorgden haar een onwerkelijk gevoel, alsof dit allemaal een nare droom was.

De chauffeur tilde de bagage uit het donkere ruim van de bus, en ze wachtte geduldig tot hij het rolkoffertje dat nog van haar moeder was geweest eruit had gehaald. Ze pakte het van hem aan en slaakte een verbaasde kreet.

‘Is er iets?’ vroeg hij in zijn eigen taal.

‘Koud, meer niet.’

Hij liet een rokerige lach horen. ‘Dat hoort allemaal bij het grootse Engelse onthaal. Vergeet niet dat die tunnel onder de zee door is gegaan.’

‘Ja, natuurlijk,’ stamelde ze. Ze bedankte de man en liep snel weg, waarbij ze haar tas nog wat steviger tegen haar lichaam trok en de wirwar van mensen en voertuigen om zich heen in ogenschouw nam. Aan de andere kant van de promenade, achter de hekken, viel haar oog op een deur met een bekend symbool. Ze zette het koffertje op zijn wielen en baande zich een weg ernaartoe.

Eenmaal binnen op de wc’s sloot ze aan bij een rij vrouwen en kinderen, die allemaal net uit de nachtbus kwamen en dikke ogen hadden van het gebrek aan slaap. Toen er een wc vrij was, sloot ze zichzelf op, diepte natte doekjes en schoon ondergoed uit haar koffer op en friste zich zo goed en kwaad als het ging op.

Toen ze daarna bij een van de wasbakken door de scherpe geur van tandpasta pas echt goed wakker werd, keek ze in de spiegel en dacht één verontrustend moment lang dat ze haar broer aankeek. Ze had net als Michal diepliggende ogen, blauw als die van een kapitein op zee, maar die dag stonden ze niet ernstig, zoals anders, maar zag ze zijn hartverscheurende kwetsbaarheid erin. De rest van haar gelaatstrekken – een brede mond, uitdagende kin en korte, rechte neus – herkende ze gelukkig nog als van haarzelf. Ze smeerde wat concealer over de kringen onder haar ogen, maar er stonden nog meer mensen te wachten om bij de wasbak te mogen, dus beet ze op haar lippen tot ze rood zagen, flufte ze snel haar donkere pony op en pakte haar spullen. Nog één laatste blik in de spiegel op Michals smekende ogen. Ik kom naar je toe, beloofde ze hem zwijgend, en toen draaide ze zich om.

Terug in de aankomsthal bekeek ze de borden tot de woorden **UITGANG** en **METRO** zich kenbaar maakten, stuurde haar koffer in de aangegeven richting en voegde zich in de stroom mensen die naar het daglicht toe zwom.

Buiten viel haar allereerst op hoe schoon de Londense straat was, na het groezelige deel van Warschau dat zij achter zich had gelaten. Ze bewonderde de sierlijke silhouetten van de oude gebouwen, met hun sub-

tiele grijs- en bruintinten, die zich omhoogwerkten naar een hemel in een uiterst luchtige kleur blauw. Aan de overkant van de straat gleed een crèmekleurige limousine weg van de stoeprand, waarna de kleurrijke etalage van een winkel te zien was, met daarvoor emmers met strakke bosjes narcissen in knop en erboven kisten met bedauwde appels, sinaas-appels en bananen. Plotseling had ze honger. Als ontbijt had ze een broodje met koud vlees gegeten, uren geleden, toen de bus in Calais moest wachten. Ze dacht aan de chocola in haar schoudertas. Zodra die op was moest ze haar zorgvuldig bewaarde contanten aanspreken. Ze wist dat Londen duur was.

Ze vouwde een papiertje open dat ze uit haar jaszak had gehaald en stak bij het voetgangerslicht over. Terwijl ze de borden naar de metro volgde, werd ze steeds angstiger. Het kon nu niet lang meer duren en dan wist ze het. Wist ze wat? In elk geval iéts. Dat was beter dan de stilte, de verschrikkelijke onzekerheid die ze al die maanden had moeten verduren.

Terwijl ze in de heen en weer schuddende metro zat, die in noordelijke richting door de tunnels denderde, wierp ze steelse blikken op haar medereizigers. Een meisje met een zwarte sjaal om haar hoofd boog zich over een buggy. Een geleerd uitziende Aziatische man moest zich tot zijn volle lengte uitrekken om bij de handgreep boven zijn hoofd te kunnen. Naast haar zat een kogelronde oma een dreumes te knuffelen, die met ogen als donkere sterren naar Rosa keek. Achter in het rijtuig hingen twee bleke jongens in trainingspak tegen de wand, als twee panthers. Het verbaasde haar dat zo veel verschillende mensen in zo'n kleine ruimte bij elkaar konden zitten zonder iets te zeggen en zonder van nieuwsgierigheid naar elkaar blijk te geven. In plaats daarvan luisterden de jongens via oortjes naar muziek die alleen zij konden horen. Sommige passagiers lazen het krantje met het blauwe logo dat door het rijtuig verspreid lag. Anderen tuurden op hun smartphone. Zelf keek ze nog een keer op haar telefoon voor het geval Michal had gereageerd op het sms'je dat ze hem in Dover had gestuurd, maar hier in het helwitte licht, tientallen meters onder de grond in Londen, had ze geen bereik.

De trein stopte bij een stuk of vijf haltes voordat de naam die zij zocht

in beeld verscheen. Ze wachtte tot de deuren opengingen, tilde toen haar koffer naar buiten en manoeuvreerde ermee door een witbetegelde gang, een paar galmende trappen op en tussen de kaken van een controlepoortje door naar buiten.

Bij de ingang van het metrostation bleef ze staan en keek verbaasd naar het drukke kruispunt. Nergens een bord te bekennen. Moest ze links- of rechtsaf? 'High Street, welke kant is dat op?' vroeg ze aan de verveeld uitzierende medewerker bij het hek. De vrouw wees op een stadsplattegrond die op de stationsmuur geschroefd zat.

Het was twintig minuten lopen naar het huis van haar vader. Ze moest een heuvel op, langs moderne appartementencomplexen met een armzalig gemeenschappelijk grasveld, daarna langs een rij blokvormige winkels en een kerk van donker baksteen, waarvan de gedrongen toren weinig gemeen had met de ijle Engelse torenspitsen die ze op televisie had gezien. Rosa herkende niks, maar ja, het was inmiddels dan ook al meer dan twintig jaar geleden dat ze uit Londen was vertrokken, en ze was toen nog een kind. Een rood-met-blauwe schommel in een tuin vol doornstruiken. Een ruwhouten trapje dat in koude en vochtig ruikende duisternis verdween. Een lapjeskat die haar met gele ogen boos aankeek alvorens door een kattenluikje weg te springen. Dat waren haar enige herinneringen aan het huis.

Een wielkje van haar koffer bleef de hele tijd steken, zodat hij op stoepranden de neiging had te kantelen. Ze was licht in haar hoofd van het slaapgebrek en de honger, en de zenuwen over wat haar te wachten knepen haar keel dicht, zodat haar hart bij elke stap sneller leek te gaan slaan. Toen ze bij de afslag was aangekomen die ze moest hebben, linksaf, een straat met pastelkleurige huizen in, ging ze even op een laag muurtje zitten om op adem te komen en at ze het laatste stukje chocola op. Vlak bij haar zat een duif in de goot in het restant van een kippenpootje te pikken, en haar maag draaide zich om.

Ze nam een slokje water uit de fles in haar tas en kreeg weer wat moed. Nog even, hield ze zichzelf voor toen ze weer verder liep. Nog even, en dan wist ze het.

Bij elk van de drie zijstraten nam haar hoop iets verder af, maar bij het bordje voor Dartmouth Street veerde die weer op. Ze bleef staan om de

straat in te kijken, benieuwd of ze iets zag wat haar bekend voorkwam. Verbeelde ze het zich of had ze die ronde lijn van twee-onder-een-kap-huizen van warm rood baksteen met op de eerste verdieping een witgeschilderd balkon al eens eerder gezien? Ze liep de straat in en bekeek ondertussen de nummers.

Nummer 28 was precies hetzelfde als de huizen ernaast, behalve dan dat het balkon groen was in plaats van wit, dat de verf bladderde en dat het nog een armzalig voortuintje had, terwijl de burens beton hadden gestort om er hun auto te kunnen parkeren. Er was niemand te bekennen. Afgezien van het geronk van een vliegtuig hoog in de lucht was het er opmerkelijk vredig.

Het sierlijke metalen hek ging stroef open. De gestreepte gordijnen voor het erkerraam riepen een vage herinnering wakker, en haar zelfvertrouwen steeg. Maar verdween toen weer. Er klopte iets niet. Het raam zat onder de vieze strepen. Nu ze eens wat beter keek, zag ze overall tekenen van verwaarlozing. Het gras was te lang, een plant binnen op de vensterbank al lang dood. Ze drukte op een bel en wachtte in het ondiepe, bruinbetegelde portiek. Er werd niet opengedaan, dus belde ze nog een keer aan en klopte met haar knokkels op de deur.

Na een poosje deed ze de klep van de brievenbus open en tuurde erdoor naar binnen. Een goor bruin tapijt lag bezaaid met enveloppen en kranten. Het waren er zo veel dat die daar vast al lang lagen. Haar eigen brief lag er waarschijnlijk tussen, besepte ze opeens tot haar schrik. Niet alleen niet beantwoord, maar zelfs niet opengemaakt.

Ze deed een stap achteruit, en de klep van de brievenbus hapte naar haar vingers. Al haar hoop en energie waren vervlogen, en terwijl ze haar ene hand met haar andere vastklemde, liet ze zich als verdoofd langs de muur op de koude tegels omlaag zakken. Dat er niemand thuis zou zijn, was wel het laatste wat ze verwacht had. Had ze dan voor niets die lange reis gemaakt?

Ze schrok op van een metaalachtig geluid en dacht dat het van binnen kwam, maar het bleek van ernaast te komen, het andere huis van de twee-onder-een-kap. Ze gluurde naar buiten en zag de deur opengaan en iemand naar buiten komen – een vrij jonge man met een vrolijk blozend gezicht en zandkleurig haar met een wijkende haargrens. Alles aan hem

was gewoontjes: zijn spijkerbroek, zijn zachte grijze jack, het t-shirt dat strak over zijn slappe buik trok. ‘Tot straks!’ riep hij naar iemand binnen, en trok toen de deur dicht. Met een sleutel in zijn hand liep hij naar de kleine zilverkleurige auto die dicht bij het huis geparkeerd stond. Op dat moment zag hij haar en fronste lichtelijk verbaasd zijn wenkbrauwen.

‘Goeiemorgen,’ zei ze.

‘Daar woont niemand, hoor.’ Hij klonk vriendelijk, maar verbaasd.

‘Dexter. Kent u meneer Dexter?’

‘Ik heb daar nog nooit iemand gezien,’ zei hij, deze keer wat luider. ‘We wonen hier sinds de zomer en...’ Hij spreidde zijn handen en haalde zijn schouders op, om aan te geven dat hij niks of niemand had gezien.

Ze keek omhoog naar het lege huis, alsof ze bevestiging zocht. Toen ze zich weer naar hem omdraaide, stond hij haar bevreemd aan te kijken.

‘Wacht ’ns, een paar maanden geleden is er iemand langs geweest. Een jonge knul, hij leek wel een beetje op jou, nu je het zegt. Hij is twee of drie keer langs geweest. Ik heb gezegd dat er niemand woonde, maar dat snapte hij niet.’

Ze begreep wel wat hij bedoelde. ‘Misschien mijn broer, Michal.’ Haar stem beefde. ‘Hij spreekt geen Engels, zoals ik.’

‘Je broer, dat zou kunnen, ja.’

‘Waar is hij naartoe gegaan?’

‘Geen idee. Sorry.’ Hij richtte de sleutel op de zilverkleurige auto, en de lichten flitsten gehoorzaam.

‘Probeer het anders eens bij de andere burenen,’ zei hij, terwijl hij het portier opendeed. ‘Aan de overkant woont een oud vrouwtje; misschien dat zij het weet. Sorry, ik moet gaan. Mijn kind ophalen.’

Ze knikte en keek naar hem terwijl hij instapte en wegreed. Het was weer stil in de straat.

Ze volgde zijn raad op, stak over en drukte op allebei de bellen van het huis dat hij had aangewezen, maar er werd niet opengedaan. Ze liep terug en probeerde het bij de andere burenen van haar vader, maar het meisje met de baby dat opendeed, wist niet meer dan de jongeman, dus keerde Rosa terug naar nummer 28, zeeg neer op het stoepje en vroeg zich af wat ze nu moest doen. Haar vader was er niet, en was hier naar het scheen al maanden niet meer geweest. Wat was er met hem gebeurd? Haar broer

was langsgelopen, zei de buurman, maar toen weer weggegaan. Waarnaartoe? En waarom had zij niks van hem gehoord?

Ze sprong op en duwde gefrustreerd tegen de voordeur. Geen beweging. Daarna probeerde ze het erkerraam omhoog te schuiven. Toen dat ook niet lukte, rammelde ze aan de deurklink van het hoge houten hek aan de zijkant van het huis. Zelfs dat zat stevig op slot, en er kronkelde gemeen prikkeldraad langs de bovenrand. Ze werd steeds radelozer en tuurde of ze in de voortuin iets zag waarmee ze een raam kon inslaan. In het gras lag een scherf van een dakpan. Die pakte ze, maar toen kreeg ze het prikkelende gevoel dat er naar haar gekeken werd. Ze keek naar het huis aan de overkant.

Achter een raam op de bovenverdieping zag ze beweging. Daar stond een gezette man naar haar te kijken. Hij dronk uit een beker en hield een telefoon tegen zijn oor. Ze legde de dakpan neer, pakte het handvat van haar koffer en vertrok in de richting van waaruit ze was gekomen. Ze had geen idee of de man de politie had gebeld, maar het kon best. Inbreken was een stom idee geweest. Stel nou dat het huis niet meer van haar vader was? Dan had ze zich behoorlijk in de nesten kunnen werken.

Hoe dan ook, ze moest besluiten wat ze nu verder ging doen. De missie die haar hierheen had gebracht leek al te zijn beëindigd voor ze goed en wel was begonnen. Ze had geen plan B achter de hand. Ze was ervan uitgegaan dat haar vader er zou zijn, haar zou ontvangen en dat ze bij hem zou blijven logeren. Hoe kon ze zo naïef zijn geweest?

Terwijl Rosa voor het metrostation wat stond te talmen in de hoop dat ze iemand zou tegenkomen aan wie ze kon vragen waar ze kon overnachten, zag ze een paar huizen verder een café. Plotseling verlangde ze naar een plek waar het warm was en waar ze kon nadenken, en ze ging erop af.

Het Black Cat Café was klein en zag er knus uit, met luiken voor de ramen en een bord in de vorm van een kat waarop DE HELE DAG GEOPEND stond. Het lag in een aantrekkelijke rij winkels van hetzelfde ouderwetse baksteen als het metrostation. De ruit was beslagen, maar Rosa kon toch naar binnen kijken. Er stonden een stuk of tien tafeltjes met stoelen, waaraan wat klanten zaten. Er stonden ook klanten voor de toog, met daarboven een prijslijst. De houten inrichting en de knusse

sfeer deden haar denken aan het café, gerund door een vriendin van haar moeder, waar ze een tijdje had gewerkt toen ze net eindexamen had gedaan. Het voelde als de gewoonste zaak van de wereld dat ze de deur opendeed en naar binnen ging.

Onmiddellijk werd ze omgeven door heerlijke geuren van suiker en kaneel, en een gezellig geroezemoes nam het op tegen het opgewekte gesis van het espressoapparaat. Een weelderige jonge vrouw met blozende wangen en haar donkere haar in een paardenstaart en een muts op knikte haar van achter de toog toe. Ze zette haar koffer onder een rij jassen aan haakjes naast de deur en ging in de korte rij staan. Terwijl ze stond te wachten las ze het handgeschreven briefje dat op de kassa geplakt zat. PARTTIME HULP GEVRAAGD. ERVARING VEREIST. VRAAG NAAR KARINA.

Toen ze aan de beurt was, bestelde ze koffie en een zoet broodje, en liep met het dienblad naar een tafeltje waar een oude man met een door-groefd gezicht in een krant zat te bladeren met vette zwarte koppen en foto's in schelle kleuren. De koffie was heerlijk, romig, zacht en verkwikkend, en het broodje smaakte naar van die zoete, stroperige amandeltaartjes waar haar moeder zo van hield. Rosa at en dronk zo langzaam mogelijk, want ze wilde hier wat langer kunnen blijven zitten. Het voelde hier veilig en warm, en ze vond het leuk om naar de vrouw achter de toog te kijken, zoals ze met de klanten dolde en een bejaarde dame geruststelde die er met haar wisselgeld niet uit kwam. Ja, ze vond het hier leuk. Het zou verstandig zijn om hier nog een poosje te blijven, te kijken of ze woonruimte kon vinden, en dan ondertussen naar Michal en haar vader te blijven zoeken.

Ze plukte het laatste amandelsnippertje van haar bord en likte het schuim van haar koffielepeltje. Toen de rij verdwenen was, bracht ze haar vaat naar de toog.

‘Dank je wel.’ De vrouw nam het dienblad met een glimlach van haar aan.

‘Graag gedaan.’ Rosa glimlachte behoedzaam. ‘Ik zou even met Karina willen spreken.’

‘Daar spreek je mee. Ik ben Karina,’ antwoordde de vrouw, terwijl ze haar met schrandere bruine ogen opnam.

Rosa wees op het briefje op de kassa. ‘Ik heb ervaring,’ zei ze. ‘Ik heb thuis een paar jaar in net zo’n café gewerkt.’

‘O ja?’ Karina droogde haar handen af en pakte een ballpoint. ‘Hoe heet je?’ vroeg ze, en ze trok een opschrijfboekje naar zich toe. ‘Kun je om vijf uur terugkomen om even verder te babbelen?’

Rosa knikte. Ze was niet aan tijd gebonden.

Stef

Een week later

Ik wil dit niet meer, schreeuwde de stem in haar droom, en toen Stef wakker werd, hoorde ze het gekletter en geknars van de vuilniswagen die buiten langzaam voorbijreed. Ze draaide zich om, voelde koude lucht onder het dekbed stromen en wist meteen dat hij niet in bed lag. Toen ze op de wekker aan zijn kant keek, vertelden de oplichtende cijfers haar dat het 8.04 uur was. Hij was vertrokken. Meestal werd ze om half zeven van zijn wekker wakker, en dan bleef ze met haar ogen dicht liggen luisteren naar het geruis van de douche, naar het mysterieuze gebonk en geritsel als hij zich aankleedde, naar het afgemeten getik van zijn schoenen op de keukenvloer, kort daarop gevolgd door de zachte dreun van de voordeur die dichtging, en door stilte. Daarna kon ze zich ontspannen. Die dag was ze blijkbaar door alles heen geslapen in plaats van te doen alsof. Tegenwoordig verlangde ze ernaar dat hij zou vertrekken, maar was ze er tegelijk bang voor. Als hij weg was verdween alle spanning, en ook de noodzaak voor haar om voortdurend alert te zijn, maar zodra ze alleen in huis was voelde ze zich verloren, had ze geen enkel doel meer. Dan trok ze het dekbed dicht om zich heen en sliep ze verder. Er was immers verder ook niets wat ze wilde doen.

Die dag was er echter iets anders dan normaal. In haar hoofd was er iets veranderd. Ze wist niet precies wat, maar het had te maken met de droom. Ze kon zich niet herinneren waar die over was gegaan, behalve dan dat er een heleboel geworstel en geschreeuw aan te pas waren gekomen. Misschien was het geschreeuw afkomstig van de vuilnismannen die naar elkaar riepen terwijl zij uit alle macht bij bewustzijn probeerde te komen.

Ze liet zich met een zucht uit bed rollen en ging naar de badkamer. Daar deed alles aan hem denken: het was er vochtig en warm en de muskusachtige geur van zijn aftershave hing er nog. Ze trok de kamerjas van witte zijde aan die hij voor haar had gekocht, en liep de gang door naar de keuken, waar ze uit een kraan in de gootsteen kokendheet water in een beker liet lopen. Het steriele gemak van de met metaal en graniet ingerichte keuken ontzegde haar zelfs het knusse ritueel van water koken. Terwijl ze het theezakje aan het touwtje liet rondraaien was ze echter wel blij met de verwarmde tegels onder haar voeten. Ze gooidde het zakje in de vuilnisbak naast de gootsteen en duwde de luxaflex voor het raam opzij.

De keuken lag aan de achterkant van het gebouw en keek uit op soortgelijke appartementencomplexen. Deze flat was een van de grootste, zei hij altijd tevreden, met vanaf de eerste verdieping mooi uitzicht op de gemeenschappelijke tuin. Helemaal aan de andere kant zag ze een jonge man in een overall met snelle, ongeduldige bewegingen donkere compost in een bloembed schoffelen. Tussen de gebouwen glinsterde een door wolken versluiserde zon in een lucht met de kleur van grauw afwaswater. Meeuwen zweefden op een opwaartse luchtstroom en deden haar denken aan de rivier verderop. Ze haalde zich de frisse wind en de golfslag voor de geest. Misschien liep ze er vandaag wel even heen, maar de gedachte vervloog al voor ze wortel had kunnen schieten. Te veel moeite. Ze liet de luxaflex vallen en draaide zich om naar de keuken en de drukkende stilte van het appartement.

Nadat ze een schaalje met zoete ontbijtgranen had gevuld liep ze met haar ontbijt naar de woonkamer en zette het op de glazen salontafel, naast een keurige rij afstandsbedieningen. Ze pakte de tweede en drukte op een knop om de televisie aan te zetten. Ze ging lekker in kleermakerszit op de bank zitten, met een van de harde kussens op schoot, en nam een slokje van haar thee. Op het scherm stond een modieus geklede blonde vrouw voor een zonovergoten villa in een microfoon te kakelen over het overspel van een toptennisser. ‘Nooit van gehoord,’ zei Stef zacht toen er een foto van de man in beeld verscheen. Ze zwaaide met de afstandsbediening. Het beeld maakte plaats voor korrelige beelden van argwanend kijkende jonge mensen die achter uit een busje werden ge-

haald, maar ze had niet gehoord waar dit onderwerp over ging en dacht in plaats daarvan aan haar moeder en hoe lang het al geleden was sinds ze elkaar hadden gesproken. De laatste tijd gingen haar gedachten vaak alle kanten op; ze kon zich bijna niet concentreren. Toen ze weer naar de televisie keek, zaten drie vrouwen op een paarse bank ernstig met elkaar te praten. Op een gegeven moment zei een van hen iets waardoor ze zich naar voren boog en luisterde. 'Ik wil dit niet meer.' Dat zei die vrouw. Toen wist ze het weer. Precies diezelfde woorden had zij in haar hoofd gehad toen ze uit haar droom wakker werd. 'Ik wil dit niet meer.' Weer pakte ze de afstandsbediening, maar nu om het geluid wat harder te zetten.

Terwijl ze luisterde, at ze haar ontbijtgranen, zonder zelfs maar te merken hoe nietszeggend zoet die smaakten.

Rosa

Het was half twaalf, diezelfde ochtend, en Rosa, die inmiddels vijf dagen in het Black Cat Café werkte, vulde de schaal eiersalade in de koeling bij. Toen de deur openging, keek ze op. Er kwam een vrouw binnen die ze nog niet eerder had gezien. Ze zag er jong noch erg oud uit, maar ze had iets keurigs, elegants en zelfverzekerd over zich wat Rosa's aandacht trok.

'Een americano met melk, maar zonder suiker,' zei de vrouw tegen Karina, 'en een panino met geroosterde geitenkaas.' Ze had een prettig hese stem, met een kleine hapering erin. Ze sprak elk woord heel duidelijk uit.

'Gaat u maar alvast zitten, ik breng het u zo,' zei Karina, terwijl ze de vrouw haar wisselgeld gaf.

'Dank u wel.'

De vrouw pakte *The Times* uit het rek, ging aan een tafeltje voor het raam zitten en haalde een bril uit de koker. Rose veegde de rand van de bak met de eiersalade schoon en terwijl ze die terugzette in de koeling bleef ze onwillekeurig naar de vrouw kijken. Ze had prachtig haar, zilverkleurig asgrijs, in een bob tot op haar schouders. De kersenrode kleur van haar vest was dan misschien verschoten, maar het paste wel perfect

om haar smalle schouders en haar blauw-witte sjaal lag op haar sleutelbeen geknoopt alsof hij daar hoorde. Het leken haar geen dure designerkleren, maar de outfit was duidelijk met flair samengesteld.

‘Dank u wel, dat ziet er heerlijk uit,’ zei de vrouw toen Karina haar broodje voor haar neerzette, en ze keek met een glimlach naar haar op.

Rosa duwde de plastic bak met eieren terug in de grote koelkast en begon tomaten te snijden. Ondertussen luisterde ze naar Karina, die gezellig bleef babbelen terwijl ze de lade met koffieprut van het espresso-apparaat leegde. Karina, die al haar spaargeld in het café had geïnvesteerd, verhuisde met haar vriendje Jared naar een huurflat.

‘Hoe lang blijf je in dat hostel?’ vroeg ze aan Rosa. ‘Is het er een beetje uit te houden?’

Rosa fronste haar voorhoofd. ‘Het gaat wel... maar sommige mensen die er zitten zijn niet...’ Ze trok een vies gezicht. Toen ze het baantje bij Karina had gekregen, had die voor haar naar de gemeente gebeld en het adres van het hostel gekregen. Het was maar voor tijdelijk, dus ze moest op korte termijn iets anders zien te vinden.

‘Het is allemaal vreselijk duur, hè?’ zei Karina terwijl ze een zak sla opensneed. ‘Als je klaar bent met de tomaten moet tafel zes afgeruimd worden.’

Rosa sjouwde heen en weer met vuile vaat en boog zich over de tafel om een dienblad te pakken dat een klant tegen het raam had laten staan. De stijlvolle vrouw, die er vlak naast zat, verschoof haar krant en zei: ‘Ik zit toch niet in de weg, hè?’

‘Nee hoor, het gaat wel.’ De glimlach van de vrouw deed Rosa goed.

In plaats van verder te lezen, zette ze haar bril op haar hoofd en zei: ‘Ik heb jou nog niet eerder gezien, toch? Ben je nieuw?’

‘Vijf dagen,’ zei Rosa, en ze hield even op met het dienblad schoonvegen om haar vingers te kunnen opsteken.

‘Nog niet zo lang dus. En, heb je het hier naar je zin?’

‘Ja, is leuk. Ik ben blij dat ik werk heb.’

‘Dat kan ik me voorstellen. Ben je al lang in Londen? Neem me niet kwalijk, maar vanwege je accent.’

‘Pas zeven dagen.’ Ze vroeg zich af waar dit gesprek naartoe ging, en de vrouw moest haar argwaan hebben gevoeld, want ze zei: ‘Sorry, heel

onbeleefd van me. Ik heet Leonie. Leonie Brett.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ik kom hier vrij vaak. Daar trakteer ik mezelf op voordat ik boodschappen ga doen.’

‘Ja. Ik heet Rosa,’ zei ze, terwijl ze de hand schudde. ‘Rosa Dexter.’

‘Aangenaam, Rosa.’ Haar vingers voelden koel aan in Rosa’s hand. Koel en zacht, maar ze hadden ook iets stevigs. Ze merkte dat de vrouw haar probeerde te peilen, maar op de een of andere manier vond ze dat niet erg.

‘Rosa, ik wil me nergens mee bemoeien, maar ik hoorde toevallig waar jullie het net over hadden. Zoek je woonruimte? Nou, heel eenvoudig, ik woon zeventienhonderd meter verderop.’ Ze wees. ‘Bellevue Gardens, ken je het?’ Nee, Rosa kende het niet. ‘Toevallig heb ik onverwacht een kamer vrij, dus als je wilt mag je komen kijken.’

‘Hebt u een plek voor mij waar ik kan wonen?’ Rosa geloofde haar oren bijna niet. ‘Dank u wel.’

‘Nou, ik heb een plek waar je misschien wilt wonen. Misschien vind je het niks, en je wilt natuurlijk ook kennismaken met mijn andere huurders, maar het aanbod staat. Iedereen zegt dat de huur heel redelijk is.’ Ze noemde een bedrag dat inderdaad verbazingwekkend laag klonk.

‘Heel erg bedankt,’ zei Rosa, amper in staat adem te halen. Ze vroeg zich af of er een addertje onder het gras zat, maar de vrouw leek haar wel oprecht.

Ze zag dat Karina fronsend naar haar keek, dus liep ze weg en ging een ander tafeltje schoonvegen. Dit gaf haar tijd om na te denken. Even later rechtte ze haar rug en zei tegen de vrouw, deze Leonie Brett: ‘Ik zou heel graag uw huis willen zien. Wanneer mag ik komen? Ik ben hier om vier uur klaar.’

‘Kom dan maar na je werk,’ zei Leonie Brett. Ze schreef het adres op een papieren servetje en tekende er een eenvoudig kaartje bij.

Toen Rosa het servet van haar aanpakte, keken ze elkaar aan, en opnieuw voelde ze hoe vriendelijk deze vrouw was. En ze voelde iets vreemds. Respect.

Na alles wat Rosa had meegemaakt wist ze dat ze voorzichtig moest zijn, maar ze voelde dat Leonie Brett iemand was die ze misschien wel kon vertrouwen.